

ZGODNJA

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 26. sušca 1857.

List 13.

Svetinu Jožefu.

O nebeški ženin precastiti
Sveti Jožef čisti lilje cvet!
Kdo Te more vredno poslaviti?
Tvoja čast preseže grošni svet.

Kar serce na zemlji pogrešuje,
Upe, ki v nebesih nam žive,
Tebi Bog v življenji se daruje
Si nebo na zemlji vžival že.

Živel z Jezusom si in Marijo,
Radost z njima in skerbi delil,
Zdaj pri njima vživaš domačijo,
Kter' si zvest na svetu vedno bil.

Kar nebeški bil si kdaj družini,
Oče zvest, nevtrudin oskerbnik,
Bodi vselej nam in domovini,
Ki si zbran nam Varh in Pomočnik.

Srečna, o presrečna si dežela,
Mirno v svetim varstvu se raduj,
Ki ti Jožefov je dan nedelja
Častno in veselo ga praznuj.

Naj se veliki delapust približa,
In k nedelji večni zazvoni,
Nič moči brskost nam ne poniža
Saj Svet Jožef — on za nas skerbi!
...n.*..n..

JERNEJ,

po Božji in svetiga apostoljskiga stola milosti Ter-
časiški in Koperški škof.

Duhovstvu in ljudstvu zedinjenih škofij blagor
in blagoslov od Gospoda!

Lejte, preljubenzjivi, prijetni čas; lejte, dnevi zveličanja! Trobentni glas se razlega s Sijono, zapovedani post prihaja in v spomin se kliče človeku tehtna misel: prah si, in v prah se boš povernil! Duhovni, pripravljene k žalovanju, s pepelam na glavi potreseni, med vežo in altarjem povzdigujejo glas in kličejo: Prizanesi, o Gospod; oh, usmili se svojiga ljudstva! — Spreobrnimo se tedaj vsi k Bogu, s postam, s solzami, z zdihovanjem. Jokajmo se pred njegovim obličjem, ker on je zgoli dobrota in milost, počasni k serdu, in čez vse usmiljen! —

Svet, zaprežen v pregrehe svojih počutkov, oslepljen od svetlīga zlatá in napihnjen s prevzetnostjo sedajnosti, ne spozná, ne vidi, ne okuša družih dobrót, kakor le dobre pričujočiga življenja; le na tem svetu svojo srečo zastavlja, in beži pred sleherno rečjó, ktera njegov napuh ponižuje, ki bi ga skerbela in žalila: ravno nasprotni se večkrat tako prevzame, de zoper sveto cerkev godernjá in adeluje, kakor de bi bila ona krivična in neusmiljena ter se prederzne ljudem zoperne in neprenašljive butare nakla-

dati, de jim prepoveduje vsaktere kratkočase in veselje, in de s pelinam kropi sleherno sladkost sedanjiga že brez tega revniga in pritežniga življenja!

Oh ni, ni ne katoliška cerkev tako nesterpljiva in terda, de bi ne vedila ceniti veselje in radovanj, s kterimi je Božja previdnost bogata v poživljevanje in poterdbó človeka, ali de bi prepovedovala poveseljevanje v zlahtni in sveti namen, v kar nam je od Boga dodeljeno. Ni je zares, ni je matere tako dobrotne in tolikanj mile, de bi z veči ljubeznijo gledala na svoje otroke kot ona, in de bi se z gorečnimišim sercam vnemala zanje, ali de bi z veči bolečino in žalostjo pri njih terpljenji žalovala, ali pa z veči radostjo poskakovala in se blagrovala nad veseljem svojih otrók. Kdo oslabi, pravi apostelj, in bi jest ne oslabil (z njim)? (2. Kor. 11, 29.) Veselite se vselej v Gospodu; še rečem, veselite se. (Fil. 4, 4.) Ta sveta Cerkev, srečna zavoljo zadovoljnosti in blagra svojih otrók, ne iše družiga plačila za svojo materno skerb-ljivost, razun njih resnične sreče. Veselja in razsajanja nespodobnih plesov, spake mesniga poželenja, bogastvo in znašanje s posvetno srečo — take reči pa niso tiste veselja, kterih se veseli in jih poterdi sveta Cerkev; tako je velikoveč veselje in radovanje, ki izhaja iz svetiga strahu Božjiga! tiho veselje, nebeška radost, ki je znamenje in zastava prihodnjiga veselja. Strah Gospodov je čast in veličava in veselje in krona zmagovine; strah Gospodov razveseljuje serce in daje radost, veselje in dolgo življenje (Ecc. 1, 11—12.).

Malopridni in nespremišljen človek pa te dobre, ki mu jih Bog daje, de bi ga k sebi priklical in privabil, v drug namen verti ter jih obrača v nasladnosti in slepila, ki njegovo serce vjamejo in zaprežejo, ga odtergajo od ljubezni Božje, in ga spačijo, ki jih vživa. Lažnjive dobre so, ki ne morejo človeka nasititi in zadovoljniga storiti, in kterih obilno vživanje jim ravno ceuo in veselje odjemlje. Nečimernost čez nečimernost, vse je nečimernost. (Ecc. 12, 8.) Lažnjiva sladnost ne napravi družiga kakor skrito očitanje, zoperne zamerze, spametvanja ki serce tergajo, in prepozno kesanje. Smeh bo z jokanjem zmešan. (Prov. 14, 13.) Zastonj, oh zastonj, preljubenzjivi, išemo dobrót in mirú, ako za svojim poželenjem dirjamo, in svojo srečo stavimo na veselje in vživanje pričujočiga življenja. Hrepeneti po sreči, in se zmiraj ukanovati; divjati po nasitenji in nikoli ne vdovoljen biti; se pehati za rečjó, ki je kdo pregoreče želi, in nikoli tega ne najti, kar iše: kako težka in globoka je ta naša revšina! Kako pa se bo v red spravilo tako spačeno poželenje, kako se duh rešil hudiga in posvetniga veselja, ter se vepila sveta ljubezin in čisto veselje Božjih otrók? Zatirajmo, preljubi, z zatajevanjem svoje spridene poželjivosti, vklениmo jih z zveličavnimi pomočki, kakoršne nam daje sveta Cerkev v štiridesetdanskim postu; in taki pomočki so: post, molitev in milošina. Tem čednostim, kaj pa de? se ustav-

ljajo: spačena natora, ki je prijateljica le sama sebe, zleza-
sta človečnost, nagnjenje k jedljivosti, šoge življenja, vpre-
ženje v poželjivost in kratkočase. Ali se sme pa morebiti
nizka počutnost nad nar bolj zlahtno čutilo povzdigniti? ne
bo li sad čednosti premagal težav, ktere ji nasprotvajo, de
bi se ne skazovala? ali ne podpéra gnada vsaciga dobriga
in popolnoma dela? Od tod je prostost otrók Božjih, ki nam
jo deli vera Jezusa Kristusa; od tod samo je mir, ki pre-
seže vse čutilo mesne nasladnosti. Gospodarstvo nad strastmi
namreč povzdigne človeka nad vse dobrote svetá, in lju-
bezin Božja ga poživljuje in ohrani vedno jasniga in dobre
volje, tako vživa že tukaj na zemlji trezen preokus ne-
beškiga veselja. (K. sl.)

Bogoljub Bernardu.

III.

Kako se zamoremo prave sreče udeležiti?

Bernard! večkrat že si me prašal, kako bi se prave
časne in večne sreče udeležil. Povedal ti bom dans; pos-
lušaj: „Hočeš časno, večno srečen biti“, „moraš voljo
Božjo spolnovati“.

Ako bi se Božjih zapoved zvesto držali, o kako srečni
bi bili! časno srečni bi bili, rečem; ker bi se nam
ne bilo bati ne Boga, ne ljudi. Ne Bogá; ker On, kakor
v 3. Mojzesovih bukvah beremo, le zaničevavcam svojih sv.
zapoved mnoge mnoge kazni žuga (Levit 26, 15—39).
Žuga in naznanuje jim revšino, nerodovitnost, lakot, sušo
itd.; nasproti pa vsim zvestim spoštovavcam sv. zapoved
obeta popolen blagor iz visocih nebés. (Levit 26 1—13).
Obeta rodovitnost zemlje in sadnih drevés, obilno pijače,
obilno kruha; obeta zlahtni mir brez naj manjiga nadlego-
vanja od kake sovražne strani; in ako bi se kaka sovražna
moč zoper njih spuntala, obeta, jih tako mogočne in krep-
ke storiti, de pet njih jih bo sto družih in sto njih deset
tisuč sovražnih ko premagavci odpodilo. „Vsiga v obilnosti
bote imeli“ — tako sam Bog svoje zveste služabnike za-
gotovlja — „v vaši sredi bom jez prebival, in moja duša
vas ne bo zavergla. Jest hočem med vami se sprehajati
in vaš Bog biti, in vi bodete moje ljudstvo“ (Levit 26, 10
—12). Niso li tedaj srečni imenovati zvesti spolnovavci
Božjih zapoved? Bode naj, de jih Bog tudi kakikrat s kako
revšino obiše, se pa gotovo iz naj boljiga namena godí,
de bi jih namreč po prestani skušnji toliko z večim blago-
ram obdaroval, kakor je to nekđaj nad poterpežljivim Jo-
bam, egiptovskim Jožefam, Tobijem dopolnil. In naj ga
tudi Bog do zadnjiga zdihljeja njegoviga življenja v revšini
pusti, vender se v sercu veseliga in srečniga počuti, de s
sv. Pavlam zamore reči: „Napolnjen sim s serčnostjo in
imam silno veliko veselja v vsi svoji nadlogi“ (2. Kor. 7, 4).
Le hudobnežem je revšina prava revšina, bolezin, prega-
njanje in nesreča od pravičniga Boga poslana kazin, hudo
pokorjenje in strahovanje.

Ne li res? Bernard! de po tim takim nam ne bo težko
uganiti, zakaj de je Bog nevošljiviga Savla zavergel —
umorivca in prešeštovavca Davida s tolikimi britkostmi
obiskoval — nehvaležniga Absolona s sulico prebosti pustil,
in Izraelce, izvoljeno ljudstvo, tolikokrat sovražnim rokam
izdal in jih v sužnosti hudo pokoril. Veš zakaj? David
nam naravnost pové: „Niso dopolnili Božje zaveze in niso
se hotli njegovih zapoved deržati“ (Ps. 77, 10). Zatorej
jih je Bog oistro kaznoval, stiskal in preganjal. Po tem
takim pa tudi težko uganiti ne bo, zakaj de nekteri med
ljudmi praviga mirú nimajo, zakaj de se jim sercé britke
žalosti topi in jih revšina nad revšino zadeva; vse to za-
volj tega, ker Božjih zapoved niso dopolnovali in jih ne
dopolnujejo. In de so uni z razberzdanostjo zdravje za-
pravili in si hušanje in sramoto naklonili, izvira le od tod,
ker se niso hotli Božjih zapoved deržati. In ravno ker so
Božje zapovedi zanemarjali, so si na premoženje in dobro
imé škodo nakopati. Bernard! le po Božjih potih tedaj za-

moremo srečni biti in se vsiga zlega obvarovati: S tolažbo
in zaupanjem bi po svojih potih popotovati in vaša noga bi
se nikjer ne spodletela (Sir. 3, 2).

Ne samo Boga, tudi ljudi se nam ni bati, ako Božje
zapovedi dopolnujemo. Človek, ki zvesto poleg Božjih za-
poved govori in dela, je človek vsiga spoštovanja vredin,
in več ko malopridnež mora biti tajisti, ki bi taciga ne ča-
stil, ne spoštoval, ne ljubil. Ali pa reci mi, od kod izvira,
ako so ljudje opravljeni, preganjani in sovraženi ali v prav-
de vpleteni? Gotovo od tod, ker niso prav po Božjih po-
stavah svojiga jezika v berzdah deržali, ker so zoper tega
ali uniga kako besedo izrekli, temu ali unimu kako krivi-
co naklonili, potrebno pokoršino odrekli itd., ali kratko reči,
po prerokovih besedah: vse „vaše pogubljenje (vse hudo)
izvira iz vas“, ker ljudje Božje zapovedi zanemarjajo. De
bi vender že enkrat začeli prav na tanko Božje zapovedi
spolnovati, kakor smo dolžni! Ljubimo svojiga bližnjiga po
kersansko, in on nas bo tudi ljubil; odpustimo jim, ki nas
razžalijo, in oni nam bodo tudi odpustili. Dajmo vsakimu
svoje, in nas ne bodo nadlegovali, ali celo v pravde vple-
tali. Govorimo in živimo kakor se kristjanam spodobi; in
nobeđin nas ne bo grajal. Bodimo do vsaciga ponižni, pri-
jazni, pošteni in modri v vsim svojim zaderžanji: in nobe-
đin nas ne bo preganjal, marveč vsi pametni nas bodo v
svoji vesti mogli spoštovati in čislati. Bernard! tako je in
nikakor drugači ne: Le tajisti je že na tem svetu prav za
prav srečin in se mu ni bati ne Bogá ne ljudi, ki Božje
zapovedi zvesto spolnuje. Pa tudi večno bo še le bolj
srečen.

Nekiga dne pristopi mladenič k Jezusu, rekoč: „Uče-
nik, kaj mi je storiti, de večno življenje dosežem?“ „Sej
veš“ — odgovori Jezus — „kaj de je v postavi zapisano:
Ne ubijaj, ne prešeštovaj, ne kradi, ne pričaj po krivim,
spoštuj očeta in mater“ (Mat. 19, 16). S tem odgovoram
je hotel Jezus reči: Večniga življenja doseči ne premore-
mo drugači, kakor, de vse zapovedi na tanko dopolnujemo.
Vse zapovedi rečem; „zakaj kdor le eno samo zapoved
prelomi, se vsih vkrivi“ po besedah sv. Jakopa (2, 10).

Ako tedaj spolnovanje Božjih zapoved človeka časno
in večno srečniga dela, kako vender zamore kdo tako ne-
spremišljen biti, de bi se branil to storiti, kar nam Bog
ali sam ali po sv. katoliški cerkvi dopolniti zapoveduje? O
de bi vender Božje zapovedi dopolnovali! Srečni, presrečni
bi bili že na tej zemlji: ljubil bi nas Bog, ljubil bi nas
naši bližnji, mirna vest bi nas osrečevala, in naj več bi
nas upanje prihodnjiga večniga življenja oblagovalo.

„Srečni tedaj“, kliče kralj David, „srečni oni, ki ne-
dolžno in po Gospodovi postavi živijo; blagor jim, ki nje-
govo razodenje premišlujejo in njega iz celiga serca išejo“
(Ps. 118, 1—2). „Blagor človeku, ki po nasvetu hudob-
nih ne hodi, temuč se Gospodove postave veseli in njegovo
postavo noč in dan premišluje. On bo enak zraven teko-
čih vodá zasajenimu drevesu, ki svoj sad obrodi ob svojim
času, kteriga perje ne bo oblétele, in vse karkoli bo počel,
se mu bo po sreči izšlo. Ne tako hudobni, ne tako; zm-
pak oni so kakor prah, kteriga veter od zemlje proč znese“.
(Ps. 1, 1—4). Srečni! ki Božje zapovedi spolnujejo, le
njih Bog blagruje.

Tode reci mi Bernard! ali je pa ljudem nad vsim tem
obetanjem kaj mar? Nič, velikrat prav nič ne! Res, reči
moremo, ako se po svetu le kolikaj ogledamo: Naj večidel
današnjih kristjanov le iše sreče pri Bogu v spolnovanji
Božjih zapoved, ampak je išejo po grešnih potih, v hramih
satana. Kolikokrat se sliši hudovoljno govoriti zoper Boga,
zoper njegove svete zapovedi in nezapopadljivo in inodro
previdnost Božjo. Brezbožno govore in oslepljeno Božje za-
povedi zanemarjajo, se vsaki poštenosti odpovedó, greh na
greh nakladajo, goljufajo pri meri, pri vagi, pri vsaki kup-
čii; goljufajo in ropajo ubožiga reveža, zapušene sirotice,
odtergujejo delavcam in najemnikom, ga spodkopujejo s stru-

penim jezikom. O nesrečni zaničevavci Božjih zapoved! Bernard! Pastimo jih le zidati, pa hisa, čigava bo? „Ako gospod Bog hiše ne zida, zastonj delajo, ki jo zidajo“ (David); tedaj krivičnoževa gotovo ne bo. Le naj išejo po hudobijah posvetne sreče; ali Bog, ki od zgorej doli na nas gleda, jim vpije: „Krivični zakladi vam ne bodo nič teknil in upanje hudobnežev bo po zlo šlo“. (Pregov.) Že zdavnej je Gospod Bog po preroku Malahiju naznanil, rekoč: „Oni naj zidajo in jez bom razdjal, in se bodo brezbožneži imenovali, in ono je ljudstvo, nad katerim bo Gospodova jeza večno počivala“ (1, 4). —

Zastonj tedaj, ako bomo po krivičnih potih sreče iskali, gotovo je ne bomo dosegli. Tega nas zgledi sv. pisma prepričajo. Opustivši vse druge spomnim samo naših prvih staršev. Adam in Eva sta menila po prelomljenju Božje zapovedi srečna, Bogu enaka biti. Tode glej Bernard! ravno po tej grešni poti sta se na duši in na telesu nesrečna naredila. Kakor se je našim prvim staršem godilo, se godi in se bo godilo vselej vsim njim, kateri ne po Božjih, ampak po satanovih potih sreče išejo. — „Pa kako?“ bi utegnili ti Bernard ugovarjati — „sej jez poznam ljudi, ki so ravno po goljufii obogateli in so zdaj gospodje spoštovani“. Odgovorim: Bog dopuša velikrat tudi krivičnožu do visoke stopnje posvetne minljive sreče dospeti; zakaj pa? De pozneje toliko nizkeje pade; ali pa kar je še nar hujši: Bog hudobnežu na tem svetu perzanaša, de ga bo toliko ostrejše unkray groba tepel, in mu tukej plačuje malo dobriga, kar nad sabo vender še ima, ker ga tamkej vse hudo čaka. „De nisi še kaznovan bil“ — piše sv. Cozima — „ne izvira od tod, kakor ne bi bil kazni zaslužil; marveč, ker imaš toliko ostrejših kazin pričakovati“ — Pustimo tedaj, ljubi moj Bernard! posvetneže po grešnih potih sreče iskati, sej je ne bodo našli; in če jo najdejo — je ne bodo dolgo posedli, in kolikor je bodo posedli, jim bo več ali manj pekoča vest njeno vživanje grenila. Nič drugač ni, časno in večno srečni zamoremo le z dopolnovanjem Božjih zapovedi. Bernard! Z Bogam! Nikar ne pozabi:

Hočeš časno, večno srečin biti,
Moraš Božjo voljo dopolniti.

J. Furlani.

Skerb za zanemarjene otroke.

(Dalje.)

Otevanje zanemarnjenih otrok tiče cerkev z njenimi vernimi vred. (Primeri Dr. Hirscher, p. 10. id.) Tudi zanemarnjeni otroci so keršeni in so dobili pri sv. kerstu sveto cerkev za svojo mater. Zmed milijonov otrok, ki jih ima ta mati, so duhovno zanemarnjeni naj revniši in so torej nar večiga milovanja vredni. Ako pa cerkev vse te milijone svojih otrok v skerb jemlje in jih z materno zvestobo redi, zaslužijo gotovo dušni zanemarnjeni naj večji njeno prizadevnost. Sej je lastnost mater, de slabotnim in bolehnim otrokam s posebno ljubeznijo strežejo.

Cerkev ima veliko nalogo, preskerbovati, de se vsi njeni otroci velikiga dela človeškiga odrešenja neprenehama vdeleževajo, de se razgrešujejo in posvečujejo. Ker je pa ta naloga za vse njene otroke, je gotovo, de je treba pri tistih otrocih naj večji skerbi in prizadevnosti, kateri so v nar večji nevarnosti, de bi se pri njih ta naloga ne rešila v njih zveličanje; in kateri so pač za to stran v večji nevarnosti, kakor ravno zanemarnjeni otroci? Poglej te otroke! Še tako mladi — so že v železje greha vklenjeni, so brez potrebniga nauka, pogosto brez prejemanja svetih zakramentov, brez določeniga dela pohajajo, kar je ravno začetik vsih pregréh. Nevarnost je velika, kaj bo iz tacih zanemarnjenov, in upanje za njih rešenje sloni le še bolj na tistih, ktere je Gospod zapustil in postavil, de bi v njegovim imenu iskali, kar je zgubljeniga. Ali se bo pa upanje dopolnilo? — Na tavzente pridigarjev pokoro oznanuje, in na tavzente spovednikov se trudi za spreobrnjenje; ali niso pa dušno zanemarnjeni otroci spreobrnjenja ravno tako

potrebni, kakor uni milijoni ljudstva, k katerim pridigar in spovednik govorita? Zares so ti nesrečni materne skerbi svete cerkve neizrečeno potrebni, — toliko bolj potrebni, ker so še mladi, in so pogosto brez svojiga zadolženja v taki nesrečni stan zašli, — toliko bolj potrebni so pomoči, ker zdaj je morebiti še moč, jih bližnje pogube oteti, saj stokrat ložej zdaj kakor pa pozneje.

Posebna pa skerb za poboljšanje tacih dušno zanemarnjenih otrok cerkvi tudi še ta okolščina odkazuje, de je ona sama v stanu, za nje dosti obširno in s potrebnimi pomočki poskerbeti. Cerkev sama nar bolj take nesrečne pozná, ona nar bolj vé, kako in s čem jim pomagati. Cerkev s pomočjo svojih dobrih otrok naj svojim porednim, zanemarnjenim, zgubljenim otrokam v pomoč pride. Velika in obširna naprava v enim kraji za več krajev z obilnimi pomočki, ktera bi vse otroke brez razločka sprejemala, bi bila potrebna. Letá naprava bi jih čedila, hranila, učila, jim primerne dela odkazovala, jih telesno v mnogih delih in rokodelstvih po njih zmožnostih urila, dušno v potrebnih vedah gojila; nobeniga bi ne izpustila, dokler bi ne bilo upanja, de bo zunaj dober kristjan in pošten državljan. Ima pa ravno cerkev po vsih krajih svoje otevajóče služabnike, kateri v sleherni srenji svoje otroke nar bolj poznajo; in ravno ti služabniki so v stani serca vernih nagibati, de se potrebni pomočki za otevanje in hrano tih nesrečnih pridobó, k čimur bi pa tudi otroci sčasama sami s svojim delam zmiraj več in več pomagli.

Gospod govori: „Dajte malim k meni priti“. Ali On s tem ni mislil samo dobrih in pobožnih, ktere objemkati in ljubiti je natorno veselje. Njegova cerkev je razlagavka njegovih besed, in sv. cerkev govori: „Dajte zanemarnjenim k meni priti!“ (D. sl.)

Razgled po keršanskim sretnu.

V listu misijonarja Trinkal-a iz Madure v Indii (10. grud. 1856) se med drugim to le bere: Stara 90letna kristjana je imela nejeversko sosedo ravno te starosti. Živel ste tako zložno med seboj, de vse njuno življenje ni bilo nikoli nobeniga prepira slišati. Vender je bila pa nejeverka vsa terdovratna v svojim malikovavstvu, in vse prizadevanja njene prijateljice, jo spreobrniti, so bile zastonj. Vstala pa je med njima sčasama navada, se pri vsakim srečanju pozdravljati: „Češena bodi Božja Mati!“ kar je pri ondodnih kristjanih močno v navadi, in je tudi stari nejevernici prav dopadlo. Nameri se pa nedavno, de stara kristjana prav dobro pripravljena umerje. Nejevernica vsa prežaljena to smert ima za naznanovavko svoje lastne poslednje ure. Zares čez 15 dni prav hudo zboli, in ko spozná nevarnost, dá sina svoje rajuce prijateljice poklicati, in mu na uho reče: „Pojdi in poklič mi svojiga gonron-a (duhovna), naj me kersti; tudi jest bi rada umerla tako dobra kristjana kakor je tvoja mati; vender ne smé moja hči nič od tega vediti, ker ona bi se na vso moč zoperstavila. Zares je bila drugi dan keršena in je že naslednjo noč umerla. Hči je divjala; uni pa je rekel: Kaj češ? odkerstiti je ne moreš več. Nejeverniki so jo hotli po svoji šegi sežgati, uni mladi človek pa je očitno terdil, de si dá rajši glavo odsekati, kakor de bi dal keršansko ženo sežgati, in bila je res na keršanskim pokopališu pokopana.—Dalje piše misijonar: Že delj časa sim imel v svojim kerstenišu (med pripravljanci za sv. kerst) moteriga starca, ki ni imel kej gorečnosti de bi se bil molitve naučil, in je malo resnice k spreobrnjenju razodeval. 3 mesece sim terpel in pričakoval, de se bo gnadi vdal. Nekiga lepiga jutra pa gaje zmanjkalo. Čez 3—4 mesece, ko nisim več nanj mislil, me po sv. maši neutegama zakličejo: „Oče! urno urno, umirajoč je tukaj, on z britkim zdihovanjem kersta prosi“. Podvizam si; bil je ravno tisti mož. Ko sim se mu približal, me za nogo prime, in me ne spusti, dokler ne čuti, de mu kerstna voda po čelu cerli. Pač veliko se je zares tudi

trudil, to milost doseči. Zapustivši moje stanovanje, se je bil v svojo vas povernil, ki je 5 milj deleč od Madure. Okrog njega so bili zgolj neverniki. Ko ga boleznin napade, se mu zbudi hrepenenje po sv. kerstu; ni pa našel nobeniga kristjana, de bi ga bil kerstil, in mogel je tedaj v Maduro iti. Ves shujšan od merzlice se na pot podá, sam, brez pomoči se dalje plazi, noč in dan. Poslednjič zagleda cerkev; 50 stopinj od nje vidi kristjane od maše iti, jim dá znamenje: kerst, kerst! se ves spehan tam na cesti na tla zgrudi, in tam sim ga kerstil. Dal sim ga berž v stanovanje prenesti, vse se mu je poskerbelo, pa ni mu bilo nič več potreba, imel je, kar je želel. „pahiam, pahiam“, srečin sim, srečin sim, je ponavljal, in prihodnjo noč je mirno umerl. — Iz Rima. J. Z.—10. t. m. proti 10. zvečer so prišli presv. kardinal zagrebški, gosp. J. Havlik, spremljeni od 2 korarjev, in častno stražo 2 husarjev in 2 papeških dragonarjev, v naše mesto, 11. t. m. pa so dospeli presvitli kardinal Geissel iz Kolina, ki so pa vsled daljnega popotvanja nekoliko bolehní. Oba presvitla gospoda sta prišla k nastopnemu konzistoriju, in stanujeta v novim prelatovskim poslopji pri Marii Devici „dell' Anima“. Vse si prizadevajo, de bi visokima prelatama njuno pomudo tukaj v Rimu prijetno storili. 12. so bili zagrebški presvitli kardinal v posebnim zaslišanji od svetiga Očeta milostivo sprejeti. V kratkim se pričakuje tudi solnograški viksi pastir tukaj. Kakor se sliši, bo tudi to leto obilna romarska družba prišla iz Dunaja sem, pa ne k prazniku sv. Petra, ampak že k velikonočnemu prazniku, kar bi bilo zavolj prevgodniga letniga časa zares veliko pripravniši. — V Rimu je bil 23. svečana z navadnimi slabostmi za svetnika razglašen Franc Ks. Bianki, rojen v Aspini 2. grud. 1743. — V Neapelnu je bil mesca prosenca duhovski zbor pod predsedništvam kralja in dedniga kraljeviča, kteriga so se naj višji prelati vdeležili. Ravvalo se je za stran pogodbe ali konkordata z rimskim stolom. — Varšavske novice razglasujejo 3 cesarske ukaze, s kterimi se v veselje prebivavstva glavniga mesta in celiga Poljskiga kraljestva dosedanji opravnik nadškofije Varšavske, Fialkovski, za viksiga škofa, prelat Marszenski in provincial in kapucin Szimanski pa za škofa vstanovljajo. — V Olafshaven-u na Laponskim je duhoven Džunkovskij napravil katolišk misijon, ki dobro napredava, in ima zdaj 5 duhovnov, kterim se je 1 bogoslovec in 1 deželski pridružil. Ljudje na okrog in Norveška vlada neki ž njimi prijazno ravna; toliko več pa mende proti njim vpijejo Norveške novice. — Angleži menijo v spomin poslednje vojske v Carjigradu angleško cerkev zidati, ktera bi bila ondi ognjiše angleške propagande. Francozi pa namerjajo napraviti veliko bolnišnico, v ktero bodo sprejemali betežnike vsaciga verstva. Napoleon sam je k temu obljubil 2000 postelj. Usmiljene sestre bodo bolnišnico prevzele. Avstrija jim je v tem naprej segla, s ktere pomočjo že veliko poslopje s cerkevjo, bolnišnico in šolo že stoji, desiravno še neizdelano, za kar ravno zdaj O. Marka tudi po Krajskim pomoči ise, in kakor slišimo, je že dosihmal samo v Ljubljani do 1000 gold. nabral, in bo še kakih 12 mescov na popotvanji ter na biri po Avstrii ostal. — Papež Pij IX. so za zidanje katoliške cerkve v Bernu na Svajcarskim 10.650 frankov podelili. — 3. sveč. je umerl v Albanu pri Rimu glasoviti angleški spreobrnjenec Rob. Wilberforce v 55. letu svoje starosti. — Kneginja Bariatinska, mati velikiga poveljnika na Kavkazu, silo olikana in bogata gospa, je v Rimu v katoliško cerkev prestopila. —

Drobtine.

Modrost. „Blagor človeku, ki je modrost našel in ima obilno pameti; njena posest je dražji nem zlata in srebra in biserov“. (Preg. 3, 13.)

Podučljive besede sr. Marije Magdalene Paciske.

Ako terpljenje nad te pride, nikar — nikar ga ne loči od Njega, kteri ga pošlje, sicer te bo sterlo.

Na zemlji se mora terpeti, v nebesih ni nič več terpljenja.

Bog hoče od vsih, ki hočejo njemu živeti, de sami sebi odmerjejo. Brez te smerti ni misliti na pravo kersansko življenje.

Vsakdanji zdihljeji sr. Bernardina.

V nedeljo je pogosto k Bogu zdihoval: O dobrotljivi Jezus, daj, de te bom goreče ljubil!

V ponedeljik: Jezus, sladka ljubezin, daj mi čutiti nezmerno ljubezin, ktero imaš do ljudi!

V torik: Preljubeznjivi Jezus, rad bi te ljubil, pa brez tebe ne morem!

V sredo: Jezus, moja ljubezin, daj mi iz ljubezni do tebe umreti!

V četertik: Jezus moja ljubezin, daj mi gorečo, ponižno, hvaležno ljubezin do tebe, de te bom hvalil, de te bom poviševal za tvojo neprenehljivo dobroto!

V petik: O moj Jezus, ki si bil za-me križan, de bi pač zamogel tudi jest za-te križan biti!

V saboto: O Jezus, moja prečastitljiva in nar slajši ljubezin! kdaj že bom ves navzét od tebe, in kdaj se bom pred svetam taciga skazal? Kdaj bo najno zedinjenje tako popolnoma, de te ne bom mogel več razžaliti? Zakaj vendar bi se od tebe odtegoval? Brez tebe biti je bolečina in smert. Bodi hvaljeno tvoje častitljivo sladko Ime!!

Kaj ko bi tudi ti večkrat te zdihljeje ponavljala, kersanska duša?

Pogovori s gg. dopisovavci.

G. J. K.: Vaš list smo dobili iz Ternoviga na Ogerskim, od tod zakasnjenje. — G. K.: Smo poslali. — G. Fr. K.: Je poravnano ravnokar. — Zastran napisa se bo poravnalo. — G. A. E.: Smo list ravnokar prejeli: Ako bo le moč. —

Mili darovi.

Za afrikanski misijon:

Iz Kamnegorice 5 gold. — Neimenovan duhoven 5 gold. sr. — Neimenovan 1 gold. —

Za misijon v Indii:

Iz neznane smo prejeli 15 gold. s pristavkam: Bog blagoslovi ta mali darček častitim nunam v Indii! Hvaljen bodi Jezus Kristus! —

Za Semičane:

G. Fr. K. 1 gold 20 kr. —

Za misijon g. Olivieri-a:

2 gold. —

Duhovske zadeve.

V lavantinski škofii. Za fajmoštra v Skalih so izvoljeni č. g. Janez Pražen, lokalist v Žicah. — Umerla sta č. gg. Franc Muhič, fajmošter pri sv. Jakopu v Dolu 22. sveč., in Fidel Perne, fajmošter v Š. Petru v Savinski dolini 7. t. m. — V pokoj so na lastno prošnjo stopili č. gg.: Jožef Parian, fajmošter v Černim na Koroškim; Albert Nagi, fajmošter na Doberni; Maksimilijan Kosovine, lokalist pri sv. Miklavži na polji (Felddorf). — Prestavljena sta gg. kaplana: Franc Volavšek iz Vranskiga za namestnika k sv. Jakopu v Dol; na njegovo mesto pa Jožef Ulaga, kaplan v Gotovlah. V Š. Petru v Savinski dolini pa ostane namestnik ondotni dosedanji začasni kaplan gosp. Jožef Kokic. —